

Svar (13/8 97)**Justitsministeren (Frank Jensen):**

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. S 2845, er det efter retsplejelovens § 330 bl.a. en betingelse for at meddele fri proces, at ansøgeren skønnes at have en rimelig grund til at føre proces. Det indebærer i almindelighed, at ansøgeren skal have udsigt til at få medhold i sin påstand.

Afgørelsen af, om denne betingelse af opfyldt, beror på en skønsmæssigt præget vurdering af omstændighederne i den enkelte sag, og denne vurdering må nødvendigvis også omfatte oplysningerne om sagens beviser.

Spm. nr. S 2857

Til socialministeren (25/7 97) af:

Tove Fergo (V):

»Kan hjemmehjælpsmodtagere selv bestemme, om de vil have en mandlig eller en kvindelig social- og sundhedshjælper, kan man nægte en dansker hjemmehjælp, når denne ikke vil modtage hjemmehjælp af en farvet person eller af en mand, kan hjemmehjælpsmodtagere selv bestemme, om de vil have en dansker eller en med anden etnisk baggrund (hudfarve) som social- og sundhedshjælper, og hvordan skal man i bekræftende fald foretage en sufficient uddannelse og praktikforløb af for eksempel en indvandrer?«

Svar (15/8 97)**Socialministeren (Karen Jespersen):**

Jeg kan oplyses, at det efter de gældende bestemmelser i lov om social bistand er overladt til kommunalbestyrelsen i den enkelte kommune at tilrettelægge kommunens politik på ældreområdet. Kommunalbestyrelsen har det indholdsmæssige ansvar for at tilrettelægge hjemmehjælpen og træffer i den forbindelse også beslutning om, hvor mange ressourcer der skal afsættes til formålet.

De enkelte kommunalbestyrelser træffer således beslutning om serviceniveauet i kommunen, herunder hvilke tilbud, der skal stilles til rådighed, omfanget af tilbud, og hvem der har ret til disse tilbud.

Da det er overladt til kommunalbestyrelsen i den enkelte kommune at udforme kommunens politik på bl.a. hjemmehjælpsområdet, kan der være forskel fra kommune til kommune på indhold og niveau for den hjælp, der ydes den enkelte og på, hvilket/hvor meget personale der afsættes til at løse opgaven.

Den overordnede planlægning og tilrettelæggelse af, hvordan og hvorledes hjemmehjælpsopgaverne skal udføres, foretages af kommunalbestyrelsen i kommunen. Efter lovgivningen har modtageren således ikke en ret til selv at udpege en kommunal hjemmehjælper til at udføre opgaverne. Og det er min opfattelse at lovregler herom, på dette område og på andre sociale forvaltningsområder unødigt vil besværliggøre mulighederne for at få udført opgaverne så fleksibelt som muligt.

Selv om modtageren således ikke har en lov hjemmel at henvisse til for så vidt angår muligheden for at få en bestemt person eller personkategori til at udføre opgaverne, går jeg ud fra som en selvfølge, at kommunerne strækker sig meget langt for at imødekomme ansøgenes eller modtagernes ønsker herom. Det kan muligvis være vanskeligt med kort varsel at opfylde ønskerne – det kunne jo medføre, at andre modtagere med øjeblikkelig varsel skulle give afkald på den sædvanlige hjælper – men på lidt længere sigt bør det være muligt at opfylde de fleste, rimelige ønsker.

Endvidere kan jeg oplyse, at efter § 71, stk. 3 i lov nr. 454 af 10. juni 1997 om social service, der træder i kraft den 1. juli 1998, kan »En person, som efter en afgørelse truffet af kommunen er berettiget til hjælp eller støtte efter stk. 1, nr. 2, [skal kunne] vælge selv at udpege en person til at udføre opgaverne. Den udpegede person skal godkendes af kommunen, som herefter skal indgå skriftlig aftale med den pågældende om omfang og indhold af opgaverne samt om betaling m.v.«

Der lukkes med denne regel op for muligheden for selv at vælge en person – der ikke i øvrigt er hjemmehjælper i kommunen – til at udføre opgaverne.

Hvad angår spørgsmålet om særlig uddannelse af det personale, der yder hjælp i hjemmet, kan jeg oplyse, at bistanndsloven ikke indeholder regler herom. Det er således den enkelte kommunalbestyrelses opgave at sikre, at det personale, der varetager sociale opgaver, har de rette kvalifikationer.